Omul invizibil de Ovidiu Bufnilă

Ingmar Bregmar își puse casca pe cap și deveni invizibil cât ai zice pește.

Uite-așa descoperi el criminalul din Beauburg și pe cel care jefuise băncile austriece prin anii ’20. Află cine și ce a pus la cale pe strada Hanovra și cum a fost împărţită lumea de către Marea Finanţă.

A furat la rândul lui un aeroplan și s-a zgaibarât prin văzduh încurcând cursa de la Monte Carlo, a șterpelit colierul reginei din Saba și a produs busculada la discotecă nudiștilor din Paris.

Unele servicii secrete au încercat să-l răpească iar americanii, rușii și japonezii au pus la punct adevărate campanii de dezinformare încercând să ne convingă că deja-l înhăţaseră pe excentricul Ingmar Bregmar.

Îi plăcea la nebunie să se ascundă în cele mai incredibile și imposibile locuri.

Zile întregi o mulţime de mătuși și de verișoare zurlii umblau în căutarea lui.

Încet, încet aceste căutări s-au transformat într-o adevărată sărbătoare, întreaga familie îndeplinind un ritual aproape misterios. De dimineaţă se scăldau cu toţii în iaz făcând glume pe socoteala lui Ingmar. Îl tachinau vrând să-l tragă de limbă. Se întorceau cu toţii să afle un cât de mic detaliu care i-ar fi putut duce la noua ascunzătoare.

Luau apoi micul dejun, savurau cafeaua adusă tocmai din Brazilia de o corabie olandeză și se pregăteau apoi plini de febrilitate. Din arsenalul lor nu lipseau corzile de alpinist, lamoasele de cuarţ, vergeaua magnetică.

Luau cu ei și o pereche splendidă de câini de vânătoare și chiar arme. Ingmar prilejuise astfel de momente de solidaritate familială. Certurile și neînţelegerile se risipeau ca prin farmec. Erau uniţi cu toţii de fascinaţia căutării. Descopereau locuri neștiute. Se simţeau că în copilărie. Inventaseră un limbaj, niște coduri secrete. Aveau reguli. Își apărau cu strășnicie hărţile. Își făcuseră o mulţime. Întregul orășel participa și el la marea căutare a lui Ingmar Bregmar. Primarul de Laurentiis instituise un premiu iar Fasibombo, cofetarul belgian, oferea un tort uriaș de îngheţată celui care descoperea primul ascunzătoarea.

Până și bunicuţele cotrobăiau prin poduri și scotoceau în

pivniţe. Așa au ieșit la iveală un dirijabil, o trăsură de pe vremea lui Napoleon, un proiectil german din al doilea război mondial, un cufăr plin de arginţi pierdut de piraţii din Insula Broaștei Ţestoase, giulgiul din Torino și câteva scrisori pe care Berlioz le trimisese prin Poștă Temporală vestitei Mata Hâri. Eu, care sunt un mare mâncător de dulciuri, am jinduit de nenumărate ori după tortul de îngheţată al lui Fasibombo. Aș fi putut pune cu ușurinţă mâna pe el pentru că-i știam ascunzătorile lui Ingmar Bregmar și, în plus, îi puteam detecta amprenta termică în nodurile spaţiale.

Zilele trecute, un ofiţer de contrainformaţii m-a vizitat acasă. L-am invitat pe terasă, printre petunii. L-am servit cu cafea și lichior și am flecărit o vreme despre campionatul mondial de fotbal și despre alegerile prezidenţiale. El mi-a vorbit despre patriotism și despre războiul informaţional. A încercat să mă convingă să-l găsesc pe omul invizibil pentru că înalţi oficiali ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Mie nu mi-au plăcut niciodată treburile astea și nu m-am arătat dispus să-l contactez pe Ingmar Bregmar.

Ofiţerul m-a lăsat să înţeleg că din pricina asta voi avea o mulţime de probleme. Eu m-am plâns superiorilor săi și, până la urmă, m-au lăsat cu toţii în pace.

Uneori, când trec prin fata cofetăriei La Fasibombo, văd cum dispar prăjiturile din galantar. Unii spun că au vedenii dar eu știu bine că nu e așa.